

ԺԸ.

Թե չուզես որ քիւֆր ասես, ձեռքըդ տա՛ր ու սիրտդ բռնէ՛:
Ո՛չ քիւֆորըն քեզ հաց բերէ, ո՛չ թացան թէ նի՛ստ ու ծախէ՛.
Անշահ ՚լ անօգուտ բան է քիւֆր ասելն, որ խիստ մեղանք է:
Սատանան յիշոցք ասաց, դեռ յանկից ի վեր կու վայէ:

ԺԹ.

Յա՛յ իմ մէկ ու մէկ Աստուած, մէկութիւն քե՛զ կու վայելէ.
Չով որ դուն ի վեր տանիս, մարդ ի վար բերել չըկարէ,
Չայն հացն որ դու տաս ուտել, իսկի մարդ խըլել չըկարէ:
Ջուրն ի կենաց աղբերեդ ով ըմպէ, անմահ մընասցէ:

Ի.

Իսկ դու տեսար հերիձ գրին է խում (?) որ գտունն է շիներ:
Կամ ինչ տան..... խըմող (?) որ աղպաթն ի յինքն է հասել:
Չհաւասն ի մեճիս դըրեր, թէ շինեմ, ու գտունն աւիրեր,
Չերկուս այլ աւեր թողեր, երկուքէն մահրում գընացեր:

ԻԱ.

Չանգետ անըզգամ մարդուն հետ երթա՛լըն խիստ դիժար է.
Մարդն որ անըզգամ լինի, զընկերին խրատըն չըգիտէ:
Ընկեր հետ անոր եղիր, զինչ որ դուն ասես նա լըսէ.
Երբ դըժար տեղաց ամուս, նա գիտնաս որ քեզ ընկեր է:

ԻԲ.

Արե՛կ որ խըրատ մի տամ, խելք ու միտք ունիս նա լըսէ՛.
Յետ անգետին մի՛ դատիր, թէ հազար որ գքեզ կու սիրէ.
Անգետն է ի հուր նըման, ուր ընկնի՝ գտեղըն կու երէ.
Գիտունն է ի ջուր նըման, ուր երթայ՝ կանանչ բուսեր է:

ԻԳ.

Դաւիթ մարգարէն ասաց՝ թէ չարկամ ունիս նա սիրէ՛,
Չձեռքըն բռնէ՛ ի տուն տա՛ր, ու անուշ լեզուովդ նա պատուէ՛.
Ըզկըթիսայն լի՛ց յափըն տո՛ւր, իւր բերնով զինքըն անիծէ՛,
ԹԱստուած զայս տուն շէն պահէ ու զչարկա՛մըն գըլխավարէ:

ԻԴ.

Յաշխարհս ես ի ժուռ եկայ, լուկ անգետ մարդուկ մի գըտայ.